

ליקוטי אמרים

פרק ח ועוד זאת במאכלות אסורות שלכך
 נקראים בשם איסור מפני שאף
 מי שאכל מאכל איסור בלא הודע לשם שמים לעבוד
 ה' בכח אכילה ההיא וגם פעל ועשה כן וקרא והתפלל
 בכח אכילה ההיא אין החיות שבה עולה ומתלבשת
 בתיבות התורה והתפלה כמו ההיתר מפני איסורה
 בידי הם"א משלש קליפות הטמאות ואפי' הוא איסור
 דרבנן שחמורים דברי סופרים יותר מדברי תורה כו'
 ולכן גם היצר הרע וכח המתאוה לדברים האסורים
 הוא שד משדין נוכראין שהוא יצר הרע של אומות עו"ג
 שנפשותיהם משלש קליפות הטמאות משא"כ היצה"ר
 וכח המתאוה לדברים המותרים למלאות תאוותו הוא
 שד משדין יהודאין לפי שיכול לחזור לקדושה כדלעיל.
 אך מ"מ קודם שחזור לקדושה הוא ס"א וקליפה וגם
 אח"כ הרשימו ממנו נשאר דבוק בגוף להיות כי מכל
 מאכל ומשקה נעשה תיכף דם ובשר מבשרו ולכן
 צריך הגוף לחיבוט הקבר לנקותו ולטהרו מטומאתו
 שקיבל בהנאת עולם הזה ותענוגיו מטומאת קליפת
 נוגה ושדין יהודאין אא"כ מי שלא נהנה מעוה"ז כל
 ימיו כרבינו הקדוש. ועל דברים בטלים בהיתר כגון
 ע"ה שאינו יכול ללמוד צריך לטהר נפשו מטומאה
 זו דקליפה זו ע"י גלגולה בכף הקלע כמ"ש בזהר פ'
 בשלח דף נ"ט. אבל לדיבורים אסורים כמו ליצנות
 ולשון הרע וכיוצא בהם שהן משלש קליפות הטמאות
 לגמרי אין כף הקלע [לבדו] מועיל לטהר ולהעביר
 טומאתו מהנפש רק צריכה לירד לגיהנם. וכן מי
 שאפשר לו לעסוק בתורה ועוסק בדברים בטלים אין
 כף הקלע לבדו מועיל לנפשו למרקה ולזככה רק
 עונשים חמורים שמענישים על ביטול תורה בפרטות
 מלבד עונש הכללי לכל ביטול מ"ע מחמת עצלות
 בגיהנם של שלג כמבואר במ"א וכן העוסק בחכמות
 אומות עובדי גלולים בכלל דברים בטלים יחשב לענין עון
 ביטול תורה כמ"ש בהלכות תלמוד תורה ועוד זאת יתרה
 טומאתה של חכמת האומות עובדי גלולים על טומאת
 דברים בטלים שאינו מלביש ומטמא רק המדות מיסוד
 הרוח הקדוש שבנפשו האלהית בטומאת קליפת נוגה
 שבדברים בטלים הבאים מיסוד הרוח הרע שבקליפה
 זו בנפשו הבהמית כדלעיל ולא בחי' חב"ד שבנפשו מאחר
 שהם דברי שטות ובורות שגם השוטים וע"ה יכולים לדבר
 כן. משא"כ בחכמת האומות עובדי גלולים הוא מלביש
 ומטמא בחי' חב"ד שבנפשו האלהית בטומאת קליפת
 נוגה שבחכמות אלו שנפלו שמה בשבירת הכלי' מבחי'
 אחוריים של חכמה דקדושה כידוע ליודעי חן אלא א"כ
 עושה אותן קרדום לחתוך בהן דהיינו כדי להתפרנס
 מהן בריוח לעבוד ה' או שיודע להשתמש בהן לעבודת
 ה' או לתורתו וזהו טעמו של הרמב"ם ורמב"ן ז"ל
 וסיעתן שעסקו בהן: